

Yvonne Widekarr

Från: Tommy Widekarr <ranchboy3@hotmail.com>
Skickat: den 28 februari 2000 20:05
Till: k_rok2000@hotmail.com; Sylvia_bor@hotmail.com; Bj_blowie@hotmail.com; oskar_modin@hotmail.com; natalia_pareja@hotmail.com; ananas80@hotmail.com; bajen.fan@telia.com; bengt.hakansson@fargelanda.se; bettan666@hotmail.com; wingard@2.sbbs.se; dancopesen@hotmail.com; camilla_kantor@hotmail.com; cochise@altavista.net; dan_lex@hotmail.com; Mattias.Edvinson@wartsila-nsd.com; elimareri@telia.com; makikomi@hotmail.com; jan.nyvall@swipnet.se; j.rudqvist@telia.com; como.steros@swipnet.se; chrille_sole@hotmail.com; erik.kunder@fargelanda.mail.telia.com; linda.kunder@telia.com; rudqvist@hotmail.com; Widekarr Yvonne; punimurp@hotmail.com; micke.s@fargelanda.mail.telia.com; londareldhand@hotmail.com; hakansson@telia.com; a12040@hotmail.com; NORE.WIDEKARR@F.SJ.SE; odd_arild@yahoo.com; it1.map@memo.volvo.se; geckok@algonet.se; ronny.widekarr@telia.com; o.rudqvist@fargelanda.mail.telia.com; sigge2@hotmail.com; bergchristian@yahoo.no; sportig84@hotmail.com; Taeko_kino@hotmail.com; anna.rudqvist@mail16.calypso.net; andreas.thulin@beta.telenordia.se
Ämne: Dismissed, (veckobrev 26,vecka 8, ar 2000)

Hej !

Tillbringade helgen i Buckhead, Atlantas nojesdistrikt, Peter fick sitt partybehov stillat, efter det att vi tillbringade den största tiden på hippa "Lulu's", förövrigt samma ställe där jag träffade Per den där oförglömliga natten. Buckhead är haftigt, kanske inte som Frenchquarter i New Orleans, eller som Beale street i Memphis, men ändå ett arligt och bra försök till att bygga upp en "nojesstad" mitt i staden.

Massa folk förstass, vimmel och mingel och mitt upp i det har fyra tokiga svenskar, en sansad amerikan som fanns med för att hålla ordning (misslyckades givetvis) och en vild indier. Kvällen slutade i kaos och kunde kostat iallafall minst tre av oss en enkel biljett till stadshuset, men av någon anledning lyckades den tur som infann sig för mig i onsdags, rättegångsdagen, även hålla i sig resten av veckan.

Rättegången blev en parodi. iallafall om man skall se i rättsynpunkt sett.

För mig blev det en succé. En uppvisning i god försvarsteknik.

Vi vaknade sent den där morgonen och det var efter mycket jakt som vi tillslut tagade in i rättsalen. Jag brukar aldrig vara nervös, något som jag brukar se som ett visst handikapp, eftersom att det är så som man skarper till sig extra. Den där morgonen var jag riktigt nervös.

Självva salen såg ut som man foreställer sig att det skall göra om man någon gång tittat på amerikanska advokatserier och dylikt. Vi var många som skulle

prova var sak den där dagen och det var så gatt som fullsatt. Jag ställde mig i kön för att komma fram till notarien som "checkade in mig. Jag var nummer 12. När vi alla var inskrivna förklarade hon att denna domstol domda brott som behandlade fall som kunde gå upp till 1 års fängelse och även om jag visste i förväg att countyt yrkat på 45 års fängelse så gav det mig en rejäl klump i halsen. Ett års fängelse!

Träffade Fellippe, en annan Mercer student som också skulle få sitt fall provat denna dag. Upprepade koringar utan försäkring. Han skulle erkänna sig skyldig, men be om Community service istället. "Samhallstjänst" tänkte jag, det kanske kunde vara något för mig. Åka runt i kommunen och klippa gräs och kratta rabbatter hela sommaren. Idén fick mig att tanka på mitt första arbete där jag som 15 åring fick sommarjobb på kommunen hemma i Fargelanda. Det lugnaste jobbet som jag någonsin haft.

"Alla reser sig upp, domare Roberts"! Alla ställde sig upp och jag vaknade upp ur min dröm. Domare Roberts kom in genom dorren och han såg så där skräckinjagande ut som jag fruktat. Jag kände att jag skakade rejält nu. Nu var det dags. Det började lätt med några mindre trafikförelseter, men jag kände mig fortfarande orolig. Dessutom hade de

alla advokater, något som jag saknade. Jag försökte få ögonkontakt med Peter som satt bredvid, men han var djupt inne i det "skadespel" som nu försigicks långt fram i salen.

Sedan följde lite familjebråk, misshandelsfall, stöld och en äldre gentleman runt 85 år som smitit från en trafikolycka, sedan ropades mittnamn upp....

Med bestämda steg tagade jag fram till podiet. Jag stod framför domaren nu.

Jag lämnade över det formulär som jag tidigare under morgonen fått skriva på där jag intygade att jag förstod vad som skulle inträffa och ske och att jag var medveten om vad straff följden kunde bli. I rutan om jag ansåg mig skyldig eller ej fyllde jag i "not guilty".

Mr Robert ögnade snabbt genom mitt formulär och sedan tittade han lite trott upp mot mig. "Anser du dig skyldig eller inte skyldig" frågade han och jag tänkte att "den frågan känns överflödigt eftersom att jag redan skrivit det på papperet", men det hade jag som tur var förnuft att inte säga.

"Inte skyldig Sir", svarade jag, varvid han ställde samma fråga igen. Jag svarade ytterligare en gång samma sak, men när han en tredje gång frågade samma sak blev jag osäker. "pardon me, I'm afraid I'm not understand what you are saying" väste jag fram. Då upprepade han frågan en fjärde gång och efter att jag svarat samma sak som de tre gångerna innan, skakade han på huvudet, så något som kunde översättas med idiot på ren amerikanska, förklarade att man inte kan vara oskyldig om man tas på bar gärning.

"Yes sir" svarade jag, nu mer säkert." Jag tror att herr domare kommer förstå om jag får berätta min historia."

"Okey, jag skall lyssna på din historia, men först skall vi svara eden.

Sedan följde "på heder och samvete" proceduren och sedan fick åklagarens första vittne ordet, den polisman som tagit mig den där natten.

Han gav en valformulerad beskrivning om gripandet och han lämnade ingenting åt slumpen. Jag fick sedan ordet och förklarade att polismannens beskrivning var riktig, men att den saknade betydelse, eftersom att jag hade mina själ och att jag gärna redovisade dem nu om det gick bra.

Domaren nickade och jag började att dra allt från början, från December då jag köpte bilen, om alla problem som varit, alla invecklade turer, alla ohjälpsamma amerikaner. Jag bara räbblade på, var som i trance, kommer inte ihåg vad jag pratade om. Sedan fick jag en blackout. Jag tappade konceptet, kom inte ihåg var jag var. Det blev tyst. Det blev pinsamt tyst. Jag höll på att kissa på mig. Så nervös blev jag. Sedan började jag räbbla igen, kanske från början ännu en gång, sedan var det slut...

"Ja, det var allt så jag."det här var min historia". Polismannen skakade på huvudet och jag kunde nu se att han skrattade. Han tog till orda. "herr domare, jag tror att han drog samma historia för mig den där natten då jag tog honom och jag förstod inte vad han menade då och jag gör det än mindre nu, så herr domare, jag vet inte vad jag skall säga, jag kan inte bemöta det här eftersom jag inte förstår, jag är beredd att ta tillbaka mitt vittnesmål..."

Domaren stirade nu på mig med sina kalla stora ögon. Hans huvud var kallt och han sag grymt ut. Jag svalde."Mr Widekarr", han log, "jag har jobbat i den här rätten i 30 år och jag har aldrig tidigare hört något liknande. Ja, jag förstod arligt talat inte halften av vad du pratade om, men det säger jag dig..om du dyker upp här i min rättsal ännu en gång, skall jag personligen se till att du får skaka galler en längre tid!"

Domare Roberts slog därefter klubban hårt i bordet och sa "dismissed" och jag kunde nu höra hur alla andra i salen också skrattade. Jag vände mig om, kollade efter grabbarna, försökte få kontakt, försökte förstå, vände mig mot domaren igen, han log fortfarande. Jag var en fri man, jag var en "fri man i stan" som det står i visan.

På vägen ut apploderade åhörarna min seger, eller kanske rättare sagt min show och en tackade mig till om! Jag var i chocktillstånd och förstod ingenting.

För min vän Felipe gick det samma, eller om man skall se det som han sag det..bra! han fick samhällstjänst och kommer under tre månader aka omkring och klippa gräs runt omkring Mercer.

Jag går fri, Jag behöver inte fly landet...

Sa kan det ga till har. Det ar tufft att vara en "Legal alien".Forhoppningsvis har jag lart mig nagot av det intraffade. Eller ocksa ar det som vanligt, "jag lar mig aldrig !"

Jag onskar er en bra vecka. Av de rapporter som jag fatt forstar jag att varen ar i antagande till norden. Har ar det bortat 30 grader dagligen och fram till sent pa kvallarna ar det 23, 24 grader. Harligt nu nar det drar ihop sig till springbreak.

Vi aker i vag pa Fredag och kommer tillbringa en vecka i semesterparadiset florida. Hur rapporteringen nasta sondag kommer bli kan jag i dagslaget inte saga, men jag hoppas kunna komma ut som vanligt med mitt brev.

Sa lange...skot om er och njut av annu en vecka som speciellt skankts till er for tillvaratagning. Om ni far tid och har intresse, logga in pa judo.nu och las om Georgia masterskapen. Allt har kommit in nu.

pa aterseende

Tommy Widekarr, Mercer, Macon, georgia

Get Your Private, Free Email at <http://www.hotmail.com>

